

שליד המועצה המקומית גני תקווה

העורר:

לוי נחמיה

ע"י ב"כ עו"ד שני לוי

רחוב דוד ילין 3

תל אביב 62946

טלפון: 03-6044891 פקס: 03-6044891

פקס בעבודה: 03-5216057 טלפון נייד: 052-8617057

- נגד -

המשיב:

מנהל הארנונה של המועצה המקומית גני תקווה

רחוב הגליל 48

גני תקווה 55900

ע"י ב"כ עו"ד רונית עובדיה ממשרד עו"ד הררי - טויסטר ושות'

מדרך בן גוריון 2

רמת גן 52573

טלפון: 03-7553800 פקס: 03-7553801

ronit@htlaw.co.il

החלטה

1. אחר קריאת כתבי הטענות הראשונים, עלתה בפנינו בקשה לדחייה על הסף מצד ב"כ המשיבה לערר, עקב איחור במועד הגשת הערר.
2. החלטנו להעביר את כתב התשובה לערר לעיונה ולהתייחסותה של ב"כ העורר בסוגיית הבקשה לדחייה על הסף.
3. ביום 31-01-2010 נשלחה אל ב"כ העורר בדואר רשום מספר RR601011465 תגובת המשיבה לכתובת בה פתח בערר והנחשבת כתובת מסירה כדין. המעטפה חזרה כדבר דואר שלא נדרש.

4. עם זאת השתדלה מזכירת וועדת הערר ומצאה את ב"כ העורר והעבירה אליה את החלטתנו וכך ביום 03-03-2010 קבלנו את תגובת ב"כ העורר לסוגיית המחיקה על הסף.
5. כפי שיפורט להלן, אנו סבורים כי דין הערר להדחות משום שהערר שהוגש על ידי המערער - הוגש באיחור. תשובת המשיבה בהשגה נשלחה בדואר רשום ביום 21-10-2009 והתקבלה אצל המשיג, הוא העורר שלפנינו ביום 08-11-2009 בהתאם לאישור דואר ישראל. מניין 30 ימים מיום זה מביא ליום 08-12-2009. הערר התקבל אצל המשיבה ביום 24-12-2009, קרי 17 ימים מאוחר לתום המועד האחרון להגשתו. בערר טוענת ב"כ העורר כי תשובת מנהלת הארנונה להשגה התקבלה אצל ב"כ העורר ביום 18-11-2009 אך הוגש לוועדת הערר ביום 24-12-2009 על פי חותמת נתקבל במועצה המקומית גני תקווה. היא הנותנת שגם לשיטתה הוגש הערר לאחר חלוף 30 הימים להגשתו. ויודגש, מנין הימים אינו נספר מעת קבלת תשובת ההשגה לידי ב"כ המשיג, הוא העורר שלפנינו, אלא לידי של המשיג (הוא העורר) - עצמו. טענת טעות בתום לב ברישום ב"כ העורר איננה יכולה להעניק לוועדה כל סמכות להאריך מועדים, סמכות שאין בידה.
6. ס' 6 (א) לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) תשל"ו – 1976 קובע כי "הרואה את עצמו מקופח בתשובת מנהל הארנונה על השגתו, רשאי תוך 30 ימים מיום שנמסרה לו התשובה, לערר עליה בפני ועדת הערר. המערער אינו חולק למעשה על כך שהוא לא עמד במועד זה. מלשון רשאי תוך 30 ימים נקרא: "אינו רשאי לערר בחלוף 30 ימים".
7. בע"ש 557/05 הד הקריות בע"מ נ. מנהל הארנונה עיריית חיפה, קבע כב' השופט ביין כי מדובר במועד הקבוע בחיקוק, ועם חלוף המועד – חוסנה זכותו של מנהל הארנונה, והיא אינה צפויה עוד לתקיפה, ביטול או שינוי. בהעדר הסמכה מפורשת, כך נקבע, אין סמכות לבית משפט להאריך מועד הקבוע בחיקוק, והדבר חל מכוח קל וחומר על טריבונל מנהלי. הוראת ס' 22 ב' לחוק בתי דין מנהליים התשנ"ב – 1992, המקנה סמכות לבתי דין מנהליים להאריך מועדים, אינה חלה על ועדת הערר, שכן ועדת הערר איננה אחד מבתי הדין המנהליים עליהם חל החוק – והקבועים בתוספת לו. ראה גם עמנ (תל אביב) 325/07 רז לי נכסים בע"מ נ' מנהל הארנונה של עיריית הרצליה, וכן בוע (תל אביב) 659/07 רובין חברה קבלנית בע"מ נ' עיריית הרצליה [מאגר LAW DATA] וכן במחוזי ת"א עמ"נ 221/05 ז'ק קובה נ' מנהלת הארנונה בעיריית חולון, [טרם פורסם]: "לטעמי אין לוועדת הערר סמכות לאמץ לעצמה "מדיניות שיפוטית" המנוגדת למועדים הנקובים מפורשות בחוק, ללא הסמכה חוקית לעשות כן".
8. חוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), התשל"ו-1976 קובע בסעיף 4: (א) מנהל הארנונה ישיב למשיג תוך ששים יום מיום קבלת ההשגה. (ב) לא השיב מנהל הארנונה תוך ששים יום - ייחשב הדבר כאילו החליט לקבל את ההשגה, זולת אם האריכה ועדת הערר האמורה בסעיף 5, תוך תקופה זו, את מועד מתן התשובה, מטעמים מיוחדים שיירשמו, ובלבד שתקופת ההארכה לא תעלה על שלושים יום.
- ובסעיף 6 (א) קובע:
- (א) הרואה עצמו מקופח בתשובת מנהל הארנונה על השגתו רשאי, תוך שלושים יום מיום שנמסרה לו התשובה, לערר עליה לפני ועדת ערר.

9. לפנינו הסדר שלילי. לו רצה המחוקק להעניק לוועדת הערר סמכות להאריך מועדים בערר, היה כותב זאת במפורש, כשם שכתב בסעיף 4 (ב) ואף קצב את משך ההארכה שבסמכות וועדת הערר לשלושים ימים בלבד. משלא עשה כן בסעיף 6, עולה כי לוועדת הערר אין סמכות להאריך מועד להגשת ערר. בחלוף 30 ימים מיום בו נמסרה למגיש ההשגה תשובת מנהל הארנונה, משלא הוגש ערר, הופכת זו למציאות המחייבת את הצדדים.

10. בפסק דינו ע"ש (מחוזי חי') 109/00 חברת יאיר ש. שיווק בע"מ נ' מנהל הארנונה בעירית חדרה הבהיר כב' ס.ג. ד"ר ד' ביין את חשיבות ההקפדה על קיום הוראותיו של סעיף 4: "המחוקק הבחין היטב בין אי מתן תשובה להשגה במועד לבין אי הגשת התשובה לערר במועד, בעוד שלגבי האיחור מהסוג הראשון בחר המחוקק לקבוע סנקציה מרחיקת לכת של קבלת ההשגה (ראה סעיף 4(א) לחוק הערר), הוא לא קבע סנקציה דומה לאי מתן תשובה לערר במועד (או בכלל). הטעם לאבחנה נעוץ בכך שאם אין ניתנת תשובה להשגה, עומד האזרח במצב' קפקאי' בו אין הוא יודע מאיפה "נפתחה הרעה" ומה הטעם בו חויב בארנונה (אם בכלל ואם לפי תעריף הנראה מכביד). לכן, נמצא הוא במצב שגם אינו יודע כיצד להתמודד עם אותה עמדה של מנהל הארנונה. יתר על כן, העדר תשובה בהשגה אינו מאפשר לאזרח גם לערור עליה בפני ועדת ערר, שכן לפי סעיף 6 לחוק, זכות הערר נתונה רק על תשובת המנהל בהשגה ולא על העדר השגה."

בכל הכבוד, הנטען בסעיף 6 לתגובת ב"כ העורר טועה ומטעה. בע"ש 109/00 עסק בית המשפט בשאלה אחרת לגמרי, והיא איחור ניכר במתן תשובת מנהל הארנונה לערר בתיק, וכלל לא עסק השאלת סמכות ועדת ערר להאריך מועדים שנקבעו בחוק.

11. בע"א 6805/99 תלמוד תורה הכללי והישיבה הגדולה עץ חיים בירושלים נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה ירושלים עסק בית המשפט העליון בסוגיית שיהוי והתיישנות ולא בהארכת מועדים הקבועים בחוק. לא נוכל להתייחס מעבר לכך לטענת ב"כ העורר המבוססת על פס"ד זה.

12. דומה שאף אלמלא הייתה מועלית הבקשה לדחייה על הסף בידי ב"כ המשיבה, היה על וועדת הערר להעלותה ביוזמתה שכן משלא הוגש ערר במועד אין סמכות לוועדת הערר לדון בטענות המועלות בו.

13. הטענה לפיה התקבלה השגת העורר ע"י המשיבה או מי שמילא את תפקידה בשנים עברו איננה רלבנטית לדיון המונח לפתחנו, למשיב שמורה הזכות לבחון כל השגה בכל שנה מחדש. טענה זו אין לה זכר בהשגה או בערר – היא מהווה הרחבת חזית אסורה, ולא נוכל לקבלה.

14. בשולי הדברים, ולמעלה מן הצורך, נעיר כי היינו דוחים את הערר גם לגופו של עניין. נוסף ונמליץ לב"כ העורר לפנות אל מנהלת הארנונה ולהודיע לה על שינוי מצב הדברים בשטח, לבקשה לשלוח פקח או נציג רשמי של המשיבה לאמת את הנטען ולהתאים את השומה למצב העובדתי אם זה אכן השתנה, בשטח נשוא הערר.

15. סיכומו של דבר – אנו דוחים את הערר על הסף עקב איחור בהגשתו. לכל אזרח מוקנית זכות להגיש ערר על החלטת מנהל הארנונה בהשגה. זכות זו מלווה אותו גם כשאיננו מרוצה מהחלטת וועדת הערר ומאפשרת לו לפנות אל בית המשפט המחוזי בערעור באותו עניין. גם על פס"ד של בית המשפט המחוזי זכאי האזרח לפנות בערעור אל בית המשפט העליון. לכל זכות צמודה חובה, להבדיל מטבלת הופלד המפורסמת, אשר יותר משהיא מחייבת את האזרח מחייבת היא את בא כוחו, שאמור להכיר את הדין ולפעול על פיו. חובתו של בא כוחו של האזרח היא למנוע ממנו לנקוט בהליכי סרק. הגשת ערר לאחר חלוף המועדים הנקובים בחוק בצורה מפורשת ובאופן דווקני, הוא הליך סרק ומיותר. מה רבה היא הטרחה המוטלת על ב"כ המשיבה ועל הרכב זה, בכל פעם שמאן דהו מחליט כלאחר-יד, לשלוח הודעת ערר, שחלף ועבר מועדה, מבלי לבדוק את הדין. בתיק זה החלטנו לפסוק הוצאות מוגבלות רק כדי לאזן בין האינטרס לעודד אזרחים לפנות בערר מקום שבו הם חשים שנגרם להם עוול מהחלטת מנהל הארנונה, לבין האינטרס לחייב את מגישי הערר ללמוד ולבחון את הדין טרם הגשת ערר סתמי וחסר כל נפקות שהיא.

16. משיצאה החלטתנו כמפורט לעיל, לא נותר לנו אלא להתמודד עם שאלת ההוצאות בתיק זה. עפ"י תיק בימ"ש לעניינים מנהליים, עמ"נ [חיפה] 206/08 **חן רפאל נ' עיריית כרמיאל**: "צריך להחיל את הכלל שלפניו פוסקים הוצאות לזכות מי שההליך הסתיים לטובתו... כבר ראינו שחיוב בהוצאות הוא בגדר סמכות שניתנה לוועדת הערר על פי חוק..." וכן ראה עמ"נ [חיפה] 436/01 **בנק הפועלים בע"מ נ' מנהלת הארנונה של עיריית חדרה**, תק-מח 2003 (1) 13-02-2003. בהיעדר הוכחה לסכום ההוצאות שבהן נשא הזוכה בהליך, אנו מחילים את הוראות תקנה 512 לתקנות סדרי הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984 ומחייבים את העוררים עפ"י התוספת לכללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימלי המומלץ) תש"ס – 2000. אנו קובעים כי העוררים ישלמו למשיבה הוצאות ושכ"ט עו"ד בסך 3,000 ₪ בתוספת ריבית והפרשי הצמדה כחוק מיום מתן החלטתנו ועד לתשלום בפועל.

17. החלטתנו התקבלה פה אחד והיא תועבר בדואר אלקטרוני אל משרדי באי כוח הצדדים ותשלח אליהם גם בדואר רשום.

18. ניתן ביום ____ בגני תקווה.

_____	_____	_____
רז לבנת, עו"ד	ליוי אפל גוראל, עו"ד	רו"ח איזט מולינה
יו"ר	חבר	חבר